

BALLAI LÁSZLÓ

Palla Bianka bűnöző lesz

MEGJELENT A *MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE*
FOLYÓIRAT 2016/11-12. SZÁMÁBAN.

© COPYRIGHT 1997, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A

WWW.BALLAI.INFO

OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT

KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA

CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

Talán még a szelet is megfenyítették, ha Balla Bianka szőke fürtjei közül csak egyet is arrébb igazított. E fürtök fokozott selymességének, fényességének és puhaságának biztosítása a házi fodrász feladata volt, aki hetente kétszer megjelent az évről évre csinosodó és bővülő budai villában. Bianka édesanyja dédelgető szárnyai alatt növekedett, de ha az asszony – a ruhapróbáktól vagy a migrénjétől – nem tudott vele foglalkozni, a bejárónő és a kertész ajnározták, csak egy szemvillanására is ugrottak, szája legenyhébb görbületére már hozták is a vigaszt nyújtó svájci bonbonokat és a drága selymekbe öltöztetett, divatos iparművész által készített babákat. A gyermek egyszer hüppögve érkezett haza az iskolából, ahol emelt hangon figyelmeztették házi feladata elmulasztásának lehetséges következményeire, másnap reggel tanítója az igazgatói irodában találta magát, ahol állásának elvesztésével fenyegették meg, ha nem kér azonnal bocsánatot a „szegény” kislánytól. Amikor már a felső tagozatban – a legnagyobb diszkrécióval és körültekintéssel – felhívták a szülők figyelmét Bianka lemaradására bizonyos tantárgyakban, rögvest a budai villában termett a matematika- és az angol-korrepetitor, s a legnagyobb illedelmességgel kezdték meg a felzárkóztatást a Regency stílusú tanulószobában, amely az elismert – állami megrendeléseket is csak hosszú határidőre vállaló (de nem túl absztrakt) – kortárs mesterek műveit bemutató szoborparkra nézett. A leányt tizennyolcadik születésnapján édesanyja egy teljes – kis- és nagyesztélyit is tartalmazó – Chanel ruhakollekcióval, édesapja pedig egy – Németországból importált, sőt, német rendszámú – tűzpiros, nyitott, Porsche típusú sportautóval lepte meg. Bianka első útja legjobb barátnőjének egy Andrassy úti villában rendezett partijára vezetett. Szülei nyomatékosan kérték, hogy csakis a főútvonalakon közlekedjen, egy kort szeszt se igyon – hiszen az Orbán-kormány „zéró toleranciát” hirdetett, amelyet gyakorol is – és éjfélre érjen haza. Ehhez legkésőbb háromnegyed tizenkettőkor kell elfordítania a Porsche slusszkulcsát, figyelmeztette szeretetteljesen édesapja.

Palla Bianka pontosan éjjel háromnegyed tizenkettőkor indította be a tűzpiros sportkocsit, kigurult a villa kertjéből, végighajtott az Andrassy úton és a Nagykörúton, majd pontosan éjfél előtt öt perccel a Margit-híd szigeti lejárójánál egy rendőrökordonba ütközött. A fiatalság boldogsága járta át az ereit, ezt az örömet – még ha szabad lett volna is inni – nem kellett a fogadáson metszett kristálypoharakban felszolgált Gobbillard & fil pezsgővel tovább fokoznia – mindenki neki udvarolt, mindenki az ő frizuráját, sminkjét, kisértéijét, ékszereit és sportkocsiját csodálta. Azért egy kis izgalom átfutott rajta, amikor meg kellett állnia.

– Fogyasztott alkoholt?

Ezt a kérdést Bianka furcsállta, hiszen sem édesanyja, sem a csak munkájának és családjának élő édesapja, sem pedig ő nem szokott koccintgatni, pusztán ünnepi alkalomkor, de még olyankor is marad a borosüvegben. Most pedig, mivel vezetett – szülei kifejezett kérése nélkül – sem ivott volna, pedig igencsak invitálták a francia pezsgővel. Persze ezt nem tudhatja ez az egyszerű rendőr. Azért a lány sértőnek tartotta, hogy megfújatták vele a szondát.

– Rendben van. Kérem a személyijét, lakcímkártyáját és a forgalmi engedélyét.

Még ez is. Nem fog hazaérni. Majd telefonál, gondolta Bianka, miközben átadta az iratait. Az ellenőrzés elhúzódott. Az okmányaival átsétáltak egy rendőrautóhoz, amelynek a rádióján egyeztették az adatait. Éjfél lett. Felemelte a mobilját, ám annak lemerült az akkuja. Az izgalomteljes készülődésben elfelejtette feltölteni. Szegény szülei, hogy fognak izgulni. Eh, de hát csak pár percet késik. Közben a rendőr, aki megállította, tanácskozni kezdett egy kollégájával. Mindketten odajöttek hozzá.

– Álljon félre a járművel – szólította fel a kolléga.

Bianka ijedtségében alig találta a slusszkulcsot és akkorát csúsztatott a kuplungon, hogy felbőgött a motor.

– Kérem, szálljon ki az autóból.

– De miért? – Bianka lába megbicsaklott a túsarkú cipőben.

- Öné a jármű?

- Persze. Most kaptam ajándékba.

- Ezzel az autóval nem mehet tovább.

- Hogy-hogy?

- A rendszám az uniós nyilvántartó szerint nem az ön tulajdonában lévő autóhoz tartozik.

A lánynak a torkában kalapált a szíve.

- Akkor most mi lesz?

- Beszállítják egy raktárba, amíg a bűnügyi vizsgálat tart.

Biankára végtelen magány zuhant, körötte mindenfelé rendőrök, ittas járművezetők. Telefonálni nem tud. Mit csináljon, hol itt a segítség? Menekülni, el innen! Ekkor női ösztönével kedvesen rámosolygott a rendőrrre:

- Megtenné, hogy hív nekem egy taxit?

- Nem lehet, parancsot kell kérjünk az ügyeletes tiszttől.

- Hogy-hogy parancsot...

- Ő dönti el, hogy továbbengedhetjük e - persze a jármű nélkül -, vagy be kell vinnünk a kapitányságra.

- A kapitányságra - Bianka megszédült. - Miért?

- Ön elkövette a közlekedési azonosítóval való visszaélés bűncselekményének gyanúját.

- Bűncselekményt? Én? Nekem fogalmam sem volt arról, hogy visszaélnék bármivel is. Különben is csak tévedés lehet. Ezt az autót az édesapámtól kaptam.

- Elhiszem, hölgyem, de mégiscsak ön vezette a járművet, és nekünk szabályszerűen kell eljárunk.

Az a rendőr, aki megállította, most megsajnálta a minden ízében remegő lányt:

- Üljön vissza a kocsiba addig, amíg intézkedünk. Te, Szedlák - fordult a társához. - Tényleg szemmel láthatóan fogalma sincs az ügyről. Azért ezt mondjuk el a főnöknek. Hátha elengedi.

- Jó, de a slusszkulcsot le kell foglalnunk - bólintott Szedlák.

Bianka első könnyei már akkor kihullottak, amikor átadta az indítókulcsot, amikor pedig beültették a rendőrautóba – merthogy az ügyeletes tiszt elrendelte bűnügyben való előállítását – záporozni kezdtek.

- Nyugodjon meg – vigasztalta az első rendőr. – Csak formalitás az egész. Kihallgatják és már ki is engedik.

Felemelkedett a kapitányság sorompója. Bianka hátrafordult. Maga sem tudta, miért. Egy pillantás a szabad világba?

- Ittas? – kérdezte a lányt végigmérve a kapus.

- Rendszámos – felelt Szedlák.

- Az gubanc.

Egy hosszú, kopár alagsori folyosón végigvonulva megálltak egy súlyos, szürke vasajtó előtt – mellette csengő. Szedlák megnyomta a gombot. Idegesítő berregés hallatszott, majd reteszek csattanása. Az ajtó kitárult. Valami előhelyiség félébe lehetett látni, odabent másik két ajtó sejlett.

- Várni kell – mondta Szedlák.

- De azt mondta, hogy csak formáság – fordult az első rendőrhöz Bianka.

- Az, persze, hogy az. Kicsit várni kell, és majd lejönnek az emeletről.

- És hol kell várni?

- Palla Bianka? – csattant fel egy rendőrnő hangja.

- Igen.

- Lépjén be.

Az előhelyiségből három további vasajtó nyílt, kettőn kémlelőnyílás. A rendőrnő írópult mögött állt, mellette szekrény benne külön-külön zárható fakkok, mint a postafiókok.

- Reggelit kér?

Bianka majdnem elájult.

- Reggelit? De hát azt mondták, hogy mindjárt elengednek.

A két rendőr, aki bekísérte, közben elpárolgott.

- Tehát kér reggelit?
- Nem, köszönöm...
- Leltárt veszünk fel az értékeiről.
- Miért?
- Nem lehet bevinni a fogdába.
- Fogdába...
- Borítsa ki a táskáját!

Azzal a Dior rúzs és szempilla spirál, a Givenchy parfüm, a Chanel pénztárca - utóbbinak a tartalma címletek szerint felvéve - s mindaz a kedves tárgy, amelyet eddig csak Bianka vagy az édesanyja ujjá érintett, végezetül a Chanel táska is a piszkoszöld színű asztallapról egy barna papírzacskóba vándorolt, amelyet elzártak. Bianka úgy érezte, lemeztelenítették. Pedig csak most következett a motozás.

- Forduljon a fal felé!

- Tessék?

- Forduljon a fal felé, a két kezét magasra emelve támaszkodjon a falnak, a lábát pedig tegye terpeszbe.

- Jajistenem!

Biankában fellobbant a test, a szemérem önérzete - hogy most rúgnia, karmolnia, fogát összeszorítva kell védekeznie -, de rögtön ki is hunyt, s miközben az idegen ujjak szakszerű automatizmussal tapogatták, úgy érezte, teljesen elveszíti önálló akarátát.

- Most már bemehet! - azzal nagy csikordulással feltárult előtte a női zárka ajtaja.

A teljesen kopár helyiségben - amelyben két oldalt támla nélküli, telekarcolt, az egyik sarokban priccsé mélyülő lóca húzódott - már ketten tartózkodtak. Egyikük, egy mocskos kabátba burkolódzott, holtreszeg hölgy a priccsen aludt, jelenlétének súlyát negyedórás periódusokban horkantásba fullasztó horkolással jelezve. A másik hölgy ellenben, aki rubensi testalkatának fittyet hányva - vagy talán éppen azt hangsúlyozva -, térden felül érő miniszoknyát, és szűkre

szabott blúzt viselt, amelyből csaknem kibuggyantak tekintélyes keblei, azonnal lecsapott a zavarodottságában a sarokba szédülő Palla Biankára:

- Te is ittál, kicsikém?

- Nem, én nem tudom, miért vagyok itt. A rendszámmal volt valami...

- Reggelit kértél?

- Nem.

- Ostoba vagy. Mindent el kell fogadni, amit adnak.

- Azt mondták, mindjárt lejönnek értem az emeletről.

A hölgy felkacagott:

- Hogy mindjárt lejönnek? Te mész fel, életem, mögöttem ballag majd a kihallgató altiszt fegyverrel az oldalán. - Elmélyítette a hangját. - „Előre menjen, most balra, most jobbra, üljön le a székre, de ne húzza közelebb az asztalhoz”.

- Ön már járt itt, asszonyom?

- Hogy jártam-e? Na, idehallgass, amivel én foglalkozom, az az állampolgári jogom, de ezek a rohadt parlamenterek csak csúrik-csavarják a törvényeiket, hogy legalább szabálysértésbe keverjenek és megbírságozhassanak, de nem ritkán magam is meglepődöm, hogy bűncselekmény gyanújával előállítanak, azaz lesittelnek egy éjszakára. Aztán jön a kihallgatás, de az nem nagy ügy. Na most, a te eseted is ilyen, lefogadom, gőzöd sem volt arról, hogy lopott autót vezetsz.

Biankánál megint eltörött a mécses, mire a hölgy odasietett hozzá, és megölelte. És a lány nem az olcsó kölniével keveredő alkoholszagot, hanem a szeretet áradását érezte.

- Látom jól kistafiroztak. A faterod mivel foglalkozik?

- Kicsoda? Ja, vállalkozó.

- Az jó, amíg jól megy a bolt. Nálam is lakott egy vállalkozó - van egy kis szobakonyhám -, szédített, hogy ilyen üzlet meg olyan terv, de csak két havi rezsit fizetett ki, egy év után úgy kellett kidobnom.

Odasimult a hölgyhöz, aki bármit beszélt is, meleg, puha volt az érintése.

- Mikor szabadulok innen? - kérdezte.

- A szolgálat reggel nyolcra jön, kávézás, fél kilenckor kezdik a kihallgatásokat, egy ember fél óra, úgy fél tízkor kerülsz sorra. Jó is, hogy ruhában vagy, kicsit ugyan hosszú, de felhúzod, amikor leülsz, hogy éppen csak belássanak alá. A férfiak mind disznók, bármit elhisznek neked.

- De hát nincs mit elhitessek velük, ha a rendszámmal baj van...

- Soha nem árt, ha leveszed őket a lábukról. Ki tudja, mikor kerülsz ide vissza.

Biankának szüksége támadt. Ilyenkor meg kell döngetni a fogda ajtaját, hogy az embert beengedjék az előhelyiségből nyíló harmadik ajtón. A lány az orrába csapó bűztől majdnem beleszédült az ülőke nélküli fém vécékagylóba. Nem, ő ide soha nem fog visszakerülni! Amikor visszalépett a cellába, a hölgy folytatta:

- Felajánlják majd, hogy jogod van hallgatni meg ügyvédet fogadni, de csak vallj be mindent, a zsaruk nem szeretik, ha játszod az agyadat, de a szépségeddel, meg hogy ilyen finom kis teremtés vagy, az ujjad köré csavarod őket. A bírósági tárgyaláson azonban máshogy taktikázz.

- Bírósági tárgyalás?

- Igen, bűnügyben mindig van. A bíró lestrapált, középkorú nő lesz, úgy öltözz fel, mint egy apáca. Na, hajcsi. Ha bármi van, ébressz fel, barátnőm - azzal, féloldalt ráfeküdve a lócára, elszunnyadt. Ez szörnyűbb volt, mint mindaz, ami eddig történt vele. Egyedül maradt a vánszorgó idővel. Biankának eszébe jutott a matematika korrepetitor számtani sorozatokra adott példája Akhilleuszról, aki futóversenyben soha nem győzheti le a teknősbékát, mivelhogy a számtani sor végtelen részre bontható. Ugyanígy lehet az idő múlásával is. De csak itt? Vajon a sok látszatcselekvés, ruhapróba, sminkelés, mosoly a fogadásokon nem csak agyonütése az

elherdált időnek, amely valójában ilyen kibírhatatlan lassúsággal mászik előre?

És a megfeythetetlen paradoxon teknőspáncélja mögül más gondolatok is előmászta és kavarni kezdtek a fejében. A motozáskor úgy érezte, megszűnt az önálló akarata. De hát volt-e neki valaha is önálló akarata? Miért került ide? Valami nincs rendben az autóval. Valami nincs rendben az édesapjával. Az édesanyja szép és előkelő, de az érintésétől megfagy. Ez a fogdabeli hölgy sokkal forróbb, szeretetteljesebb. Odabújt hozzá. A hölgy nem ébredt fel, de öntudatlanul magához ölelte. Ha egy nappal korábban találkozik vele az utcán, nagy ívben elkerüli. Az anyjához – bocsánat édesanyjához – soha nem bújhatott oda váratlanul, mert akkor összegyűrte a ruháját, vagy lerontotta a sminkjét. Istenem, az a gyönyörű smink, amióta itt van, meg sem nézte magát a tükörben. Négy órája, hat órája?

Mert időközben a neonfény hűvösét felváltotta a fogda ablakán beáradó hajnali sugárzás. A reggel köszöntése. Soha nem figyelte meg a napfelkeltét. A fény, mint a színésznek a reflektor, mozgásterének megvilágítására szolgált. De a színész él a rivaldafényben. És ő? A hölgy megsimogatta a fejét. Ettől, mintegy varázsütésre, elaludt.

- Reggeli! - üvöltötte a napos tiszthelyettes, azzal behajított két tálcát valami szendviccsel és egy-egy palack üdítővel. A korábban holtrészeg, immár másnapos hölgy rá sem tudott nézni az ételre. Bianka barátnője lecsapott a reggelijére.

- Egyél, gyermekem - tolt a lány elé az egyik tálcát.

- Nincs étvágyam - hárította el Bianka, bár jól esett neki az invitálás.

- Egyél, mert a harchoz erő kell.

- Milyen harchoz?

- Hát az élethez.

Kitárult a vasajtó.

- Kevi Imréné!

A másnaposságtól szenvedő hölgy feltápászkodott, majd kitámolygott. A vasajtó visszadördült. Egy feleség? Ilyen körülmények között? És hol a férje? Palla Biankát mellbe vágta, hogy semmit nem tud más családokról.

- Biztos, hogy nem kéred a reggelijét? - érdeklődött a barátnője.

- Biztos - mosolyodott el Biana, ugyanakkor rettegéssel gondolta el a pillanatot, amikor majd egyedül marad ebben a sivár fogdában, és a pillanat - mintegy megcáfolva a teknősparadoxont, most hamar elkövetkezett. Barátnője az ügyeletestől elkért tollal sebtében odafirkantotta a nevét és a telefonszámát egy cédulára:

- Engem bármikor hívhatsz. Aztán csak okosan, angyalom.

Ha eddig teknőslépéssel mászott az idő, akkor most megállt. Az első és a második hölgy behívása közötti idő már a háromszorosára növekedett. A második hölgyet valóban barátjának érezte. Ő beszélt vele először olyan közvetlenséggel, mint egy - gyermekkel. A tanárai és a korrepetitorai mind valami furcsa tiszteletlenséggel övezték, mintha az édesapja egyenesen az ő tanáruk volna. Amikor hirtelen kinyílt a kémlelőnyílás, és Biankának már lépésre mozdult a lába, csak a nevét kérdezték meg. „Adategyeztetés.” Miért? Újabb végtelen percek, negyedórák következtek. A lány járkálni kezdett a cellában, túsarkával hangosan kopogott. Minden koppanással egyben egy kalapácsütést is mért a fejére. Az utolsó, a legnagyobb leszédítette a priccsre. Valaki más helyett ül itt a fogdában!

Végre őt szólították, és valóban mögötte haladt egy altiszt, mintha bizony ártani tudna annak a tagbaszakadt embernek. Ám odafönt az irodában elnézést kértek tőle, mondván, ők nem tehetnek róla, hogy megszigorították a törvényt, ők sem értenek vele egyet, de hát nekik aszerint kell eljárniuk, hiába nem tudott Biana az autólopásról, és ha megbocsát, de ugye nem haragszik, fel kell vegyék a bűnügyi nyilvántartásba, ide tegye a mutatóujját, oda álljon a magasságmérce mellé, most forduljon oldalt, így, ni, még egy fotó, már készen is vagyunk, csak formaság volt az egész. A mögötte lecsukódó sorompó

szinte kisodorta a szabad életbe Palla Biankát, aki megtorpant. Merre induljon?

VÉGE